

(Fors. fr. föreg. nr.)

SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

TJUGOTREDJE KAPITLET.

Läkistan. Svarta handen.

Då stora tillragerer af historisk betydelse skaka ett land eller uppröra ett folk, bortdör latet, af det enskilda familjelivets sorger och olyckor, utan att tillräcka sig den allmänna uppmärksamheten; men för den skull är det också i skuggan af sådana tillragerer, som de enskilda striderna sakrast smygta till sitt mål. Då stormen skakar naturen, bör man ej den ensamma skogsfågelns klagan; men det är då, som rofjäder och rofågla glänsa i eljest spårar efter sitt ro. Friden och ordningen inom samhället är som guds klara, stråkande drag inom naturen; brottet skuggar tillbaka för de förra, rofjäder gömmer sig i skåret för den senare.

Vauvenard var för mycket som af den första franska revolutionen, för att ej veta, huru man började anslå en plan.

Fersens oblygliga mord upprörde nationens ädlare tänkesätt och kastade sin blodiga skugga öfver den tidens politiska personer, ehuru de icke allena under själva händelsens gång, utan äfven sedermera, likt teaterns maskiner, aldrig syntes på scenen, utan uteständande från den, till och med af polisprotokollens papperkuller.

Mordet i huset nr 17 tilldrog sig föga uppmärksamhet en så af sin öfverordnad vikt i den allmänna uppståndelsen.

Åtta dagar hade försvunnit. Slaktningar, vänner och bekanta samt ett ej mindre antal andra närboende samlade sig småningom i de yttre rummen af Ankarsparres våning. Alla iakttago en djup tystnad, då dubbelordrarna till ett iure rum gingo upp.

Det var en ordnad till likrum. Vaggarna voro beklagade med svart kläde, öfversädd af silfverstjärnor. På en hög, svart kataloff stod en lista, uppläst af treomrade kändelabrar. Ljnskeget föll ned med strålende glans på den dödes ansikte. Döden, understödd af årstidens värma, hade redan börjat sina härjningar.

Vid kistan öfra ända stod Robert, klädd i djup sorgedräkt. Med tyra, sakta steg skred de till betraktande den afslidne och den prakt, hvar med hans stilla, sista bild var smekad.

Så föregick en timme, kanske halfannan, hvarunder Robert troget kvarstod, ett sörjande monument vid den för alltid afsonnades sida. Folkets antal öfver osmider, och slutligen befann han sig allena kvar. Med en skugg eller enarare rådd blif på liket afsländade han sig en sista blick.

Täkt utanför salen uppmöll sig dock ännu tvänne personer. Då Robert med nedluttad hufvud passerade fram, vågade de knappast andas, för att ej blifva bemärkta.

— Nu är det vår tur, hvsikade den ene.

— Du känner välkoret, hvarunder jag följt dig hit.

— Hindra mig blott icke längre; jag lofar att vara lugn.

— Och att aflägsna dig, så snart du fått se honom?

— Jag lofar allt, allt — släpp mig blott!

Det var Pistol och Konrad, som samtalade. Konrad slet sig lös ifrån Pistol och skyndade in.

Hans utseende var förändrat. Äfven i hans ansikte tycktes döden på dessa dagar börjat sina härjningar, och ändå, det var icke döden som härjat där, det var samvetet.

Konrad hade hälsat Rikissa med en häftig natus hela styrka. Ja mer han till följ af ett mindre intagande utseende blif tillbakavisa, stundom bemöt med län och förakt af det tiska koret, desto mera koncentrerade sig elden inom honom. Hans blick, blick honom att söka vinnna en de tacksamaste flicka bland de tacksa för att dymedelt visa de andra ett slags hämd.

Det lyckades honom äfven; han vann Rikissa. Huru stolt och lycklig kände han sig icke! Öfvermodigt blickade han redan omkring sig, och nu tronade han och förakt i sin ordning på hans panna. Lasaren kände den händelse, hvilken likt ett annat jordskalv, plötsligt insörtlade hans stillhet dömda värld. Han hade sett Anton vid hennes bild — och svor en förtärlig, en blodig hämd.

Han utförde den äfven; men ännu droppade blodet varmt från hans hand, ännu ljöd den rostlande döds-sacken i hans öra, då han på en gång erfor den mörkades oskul, än mera, erfor att den, hvars ärenden han nästan gått, var den egentligen skylldige.

Aldrig har ett brott återkallat med ett förfärligare åkslag öfver den brottsliden eget hufvud, än det gjorde här; aldrig har samvetet kastat sig med gräslika förhörlöser öfver nägon anna synlare än här; aldrig har ett brott drabbats värre af försynens egen straffande hand än nu.

Hans raseri var grusöst. Sinderstilen emellan tanken på en ny, ännu blodigare hämd emot den verkligt skyldige och samvetets till bättling och ängst bjödande stämna, bevakades han af Pistol, intill dess hans fysiska upphetsning aftog och med den lidelse började lägga sig. Hans utseende bar också vittnesbörd om stridens egenskaper. En blyfärgad blekhet lagrade sig öfver hans ansikte; dyster och förtärlig framstötte han oarbuet sukar. Magrare med hvarje dag, tyndade han bort lik som under inflytande af en sugföbber.

Sådan stannade Konrad vid den dödes kataloff.

Icke mera fruktade han för att hinas af samhällets straffande arm; tvärtom, det fanns ögonblick då han själf ville angripa sig, för att i ock med detsamma nedtrycka hela den lygnsdaden af lycka, som på grundvalen af hans brott nu licksom af sig själf uppväkt med gyllene tinnar omkring Robert.

Han insåg att hans medbrotsliga icke skulle våga angripa honom, och att han således ej hade något att be-

fara drifvare; men i själva ögonen blickade han mer än en gång, drömmande att genom sin angivelse förvandla deras segerfröjd till ett blodigt straffande nederlag.

Om ej Pistol vakat öfver honom, hade han äfven verkställt den.

— Låt oss vänta, tills vi träffa Falk, yttrade alltid Pistol med lugnande röst.

Men Falk träffades icke, och samvetet tärde Konrad, intill dess hans vilda mod var tömdt.

bröst böjde han knä vid den mörkade blick. Ithäligt stridde han på det af dödens hand redan märkta ansiktet. Han ville tala, men läpparne kändes honom en tjust.

— Här, här, sade han slutligen, här träffade jag!

Pistol vände sig bort ifrån honom. — Vill du lyfta på sveptingen, skall du få se det själf.

— Låt den döde vara i fred! erinrade Pistol.

Konrad sänkte sin redan böjda hand.

— Kunde jag lika väl sända lif i hans hjerta, som jag sände döden där!

— Du har väl sett nog nu, låt oss gå, innan man öfvervakas oss här!

— Gå, frågade Konrad förundrad, liksom han icke tänkt därpå, gå?

— Ja, låt oss gå; det är tid där-till.

— Var icke grym, Pistol! bad Konrad. Skulle jag ej få ligga här, här på mina knän och tugga om nåd? Är icke min rätt plats här?

Det var sorgligt att höra hans klagande, bejdande stämna.

— Vi måste gå, man kan komma. — Så låt dem gå komma! Jag har ett ord, jag, att säga dem, som skall jag dem på flykten. (Skulle jag icke få ligga här?)

Pistol visste ej, hvad han borde göra.

— Det faller mig någonting in, anmärkte Konrad, tänk — om han icke voro död — om han blott drömde!

I detsamma hördes röster på afstånd. Radd för upprättande, hvilkas följder icke kunde beräknas, fattade Pistol tag i Konrads arm och lyfte honom upp från golvet.

— Du måste följa mig! yttrade han med befallande beslutsamhet. Gållde det endast dig, skulle du gerna få gå hvart du behagade; men tänk på din syster, tänk på Lena, äfven som på Rikissa och på mig. Du vill väl icke tillställa oss — Så där — kom!

När Pistol talade reson, var Konrad van att lyfta; framför allt hade han vant sig därvid de senare dagarna.

Han beredde sig att följa.

Men förtrogen i rummet, bredvid närmade sig hastigt allt mer och mer, och redan hördes röster tilläta helt inom dörren — det var för sent att undkomma.

Förslagen blickade Pistol omkring sig.

— Hitåt! befälde han Konrad, hitåt!

De svarta klädesdraperierna, som beströdd rumets väggar, voro uppställda i djupa veck öfver framför de icke mindre djupa förmörmerna.

Pistol upplyste ett af dessa uppträcker; där bakom kunde ingen uppträcka dem.

— Om du vågar röra dig ur stället, eller i den händelse du ej är tyst som muren, svär jag att med ett enda slag krossa armar och ben på dig! lotade Pistol, förtrogen i rummet, bredvid närmade sig hastigt allt mer och mer, och redan hördes röster tilläta helt inom dörren — det var för sent att undkomma.

Hastigt spring hon upp från sin knäböjda ställning. Hennes utseende lifrades, hon stod där full af hög ingivelse, af varm hjärtad inspiration. Förundrad såg Vauvenard på henne.

— Det här är icke Anton, ropade hon, det är icke Ankarsparre — nej, det här är icke han!

Hvarken Pistol eller Konrad undgick det elektriska inflytandet af detta oförmodade utrop; men den ofrivilliga känsla, som genomlöp dem och framkallade en lätt rörelse, märktes likväl hvarken af Vauvenard eller Ange; den förra uppskakades själf af hennes ord, och den senare var alltför mycket upptagen af sin egen tankelag.

— Icke? munnade Vauvenard med ett tveydigt, öfverraskadt utseende — han hade ej väntat en sådan anmärkning.

— Vid himmel, nej! Detta är Falk och icke Ankarsparre! Det är ganska tydligt — se, se!

— Groggligt! Mina sinne kunna icke dräas!

Pistol lade sin tunga hand på Konrad, för att erinna honom att han måste beherska sig.

— Det är icke mitt eget som ser, det är min själ, mitt hjärta, min kärlek! Fortfar Ange. Mina ögon kunna misstaga sig, men icke min kärlek. Ah, nej, Ankarsparre lever, det är Falk, som du dödat!

Vauvenard tyckade blott ett ögonblick. Öfvertygelsen, att det var Ankarsparre, som hvilade på kataloffen, uttryckte sig åter alltför väl i den säkerhet och lugna bestämdhet, som hvallde hans panna.

— Förrålla dig icke, det är han och ingen annan! yttrade han där-efter kallt och kastade med detsamma upp höret af den hvita svepduk, som betäckte liket.

— Se själf, tillade han och pekade på brottet.

Med en oannbar snärta stridde Ange på den döde. Vid åsynen af hans nakna bröst fassade till och med Pistol och Konrad.

— Ser du korset — ser du de tvänne öfver hvarandra lagda varjorna? Du har ju själf sett dem en gång fört. Märket är ju riktigt! Du inser att jag redan undersökt mitt offer.

Hon svarade intet, men hennes hufvud sjönk ned.

Tätt nedanför korset syntes tvänne djupa doikstyg.

Vid åsynen af dem böjde sig Konrad upp för att se bättre, ehuru han på samma gång skakades af hjälpad och förtärlig. Pistol tryckte honom ned, och han betvang sin själs starka rörelse.

Vauvenard kastade nu åter blicket öfver den döde och gjorde en befallande rörelse af Ange att aflägsna sig med honom.

Hon såg på honom; hennes hufvud böjde sig.

— Icke an, min far, sade hon — vänta!

Hjärtat, denna hos kvinnan eviga källa till nytt lif, oroligade nya krafter i hennes själ. Den stolthet, hvar med hon blickade på Vauvenard, verkade underbart äfven på honom.

— Vänta, min far, fortfor Ange, jag har ett löfte att afgifva, innan ni lämna denna plats! Hon yttrade dessa få ord med nästan samma bestämdhet och kold, som Vauvenard själf talat.

Själfnamt afstodde hon nu tåket ifrån den dödes bröst.

— Du ser dessa märken, min far, sade hon, du ser detta kor, dessa tvänne korslagda varjor. Frömodtillgen var det vid dem, som du svor hvars dödd — och du har ju hällt ditt löfte eller hur?

Vauvenard svagade intet; han måtte henne med ett stadigt ögonkast.

— Valan, betrakta också dessa tvänne ännu blodiga doik- eller varjorstyg, och hör nu äfven det löfte, som jag svär att hålla.

Ange höll sin högra hand upplyft, med två fingrar utsträckt öfver sitt hufvud. Lik en af sina egna fantasier hänförd besvärjerska, stod hon där.

— Jag svär, fortfor hon, vid detta kallade bröst, att vara honom lif i livet! I en stund af lycklig kärlek gå jag honom själf detta löfte; nu i smärtsamt stund, förmär jag det vid hans likbård!

Den eld, som brann i hennes öga, eler som allt mer och mer började utveckla sig där, verkade maktigt på Vauvenard; han hade aldrig sett henne på en gång så lugn och så varm.

— Håll! ropade han.

— Emellan oss, min far, återtog Ange, hafva nu alla hand brustit. Jag är väl endast en svag flicka; men då ni dödade min kärlek, dödade ni äfven den milda känsla i mitt bröst, som ingaf mig vördnad för er vilja. Nu är det tomt här i min barn, och jag känner att samma fasta beslutsamhet finnes i min själ och att samma kalla blod flyter i mina ådror som hos er. Från denna stund skiljas vår far vägar, och ingenting i världen skall kunna åter förena dem. Min vilja trotar er! Ni har djärvt trampat samhällets lagar, kärlekens dyrbare sed, människans heligaste plikter under edra fötter; men om ni hitintills lyckats att obesegrad och okravd flyta måttet af er blodiga bana, så har det sättet — för helvete.

— Afgrundsanlar, jag ärar er, ty i tagen blott hvad som är ert; men samhället, sådant det nu är, förbannar jag, emedan det skjuter bort ifrån sig hvad det icke rår om: människan!

Ormar tjusa någon gång, brottet gör det äfven. Ofrivilligt drages man ned i afgrunden, blott man kommit inom dess hvirflar. Ange bortrycktes liksom af en oförklarlig magnetisk kraft; hennes fot närmade henne intill Vauvenard, ehuru hennes hjärta härfvade af obehag och afsky. Men Vauvenard utsträkte sin hand afvisande emot henne.

— Tillbaka! ropade han. Det är nu min ordning att tillbakavisa dig. I min afstunda förnedring, i min nakna, oböjda oselhet, känner jag mig likväl för stolt att smekas af din medömkan. Mellan oss måste allt blifva klart. Kanske har jag genom att förtiga hvem och hvad jag är, alltför länge underlåtit att kedja fast dig vid min sida. Du är stolt öfver din dygd; men jag skall visa dig, att en stark ande, äfven med kämsmärket på sin panna, kan befalla. Låt se, huru mycket som återstår af ditt mod, då du känner vidden af din fars brottslighet; låt se, huruvida du eller jag skall ligga bejdande på knä inför hvarandra!

Ange mod var förbi. Hvad hon fått veta, hade redan fullkomligt nedgjort henne. Tanken, att hennes far

var en galbelsaf, kväfde på en gång hvarje gnista af egen fälsaga och ett själföftröende.

Däremot välde Vauvenards mod ännu högre.

— Vid den barnhårtige guden, tyst, tyst! bad Ange. Jag ber er, slutat!

— Bed hellre forsen stanna i sin gång! Nej, jag skall tala! Talet öppnar min lefnads pulsader, och dess svarta blod skall strömma öfver din själs snöhvita dräkt, och du skall förfäras för dig, för min, för världens!

Trotsande xille du trampa mig i stötet; men du visste icke, på hvilken jordman du stod. Barn, veta icke du far! Du tror att en engel skall möta dig ur hans bröst, men en demon springer dig i strålet till mötes. Jag icke förmått att med godhet binda dig vid mig, min lefnads blodiga händer skola nu slå sig omkring dig, såsom ormen slog sig omkring Larkoon, och trycka ned dig till mina fötter.

I den tanken att förödmjuka dotter med faders laster lag någonting nytt infernaliskt, som behagade Vauvenard; det syntes af den förtärliga demoniska glädje, som strålade från hans slotta panna och hans djärva öga.

RED WOODS MINERAL-VATTEN

— OCH —

LÄSKEDRYCKER

som i fråga om kvalitet ej kunna öfverträffas af andra fabrikat. "GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.

E. L. DREWRY, BRYGGERI

DE NYASTE och MODÄRNASTE

Dräkter och Öfverroccar

ha vi nu på lager till edert påseende.

Besök oss eller skrif efter katalog och priser.

MODERN TAILORING CO

293 Fort Str. Telefon M 7554.

Winnipeg, Man.

Prenumerera på

FREE PRESS

vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipeg's ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i hand, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 75c. pr. månad. Den ägnar skandinaviska särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af C. Albin Jones.

Alla som använda Eddy's Silent Matches

Veta de inte spraka eller fräsa och ingen lukt; äro kvicka, säkra och trygga; fabricerade af

The E. B. Eddy Co., Limited, Hull, Canada.

Begär dem af Er närmaste groceriman.

NORTHERN CROWN BANK

HUFVUDKONTOR - WINNIPEG. Grundfond (autoriserad) \$6,000,000 Inbetaldt kapital \$2,200,000 DIREKTION

President Sir D. H. McMillan, K. C. M. O. Vice President Capt. Wm. Robinson. Jas. H. Ashdown H. T. Champion Frederick Naton D. H. Cameron W. C. Leistikow Hon. R. P. Roblin

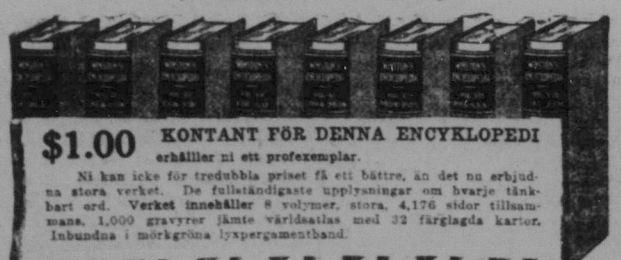
General Manager Robt. Campbell Supr. of Branches L. M. McCarthy

Alla slags bankaffärer utföras. Konton uppföras å billiga villkor för enskilda, firmor, korporationer och sällskap.

Särskild omsorg ägnas åt sparbanksafdelningen. Cor. William & Nena. TH. THORSTENSSON, Manager Fyller öfver hela Canada.

ENASTAENDE TILFALLE. Winstons senaste Encyklopedi

Nytkommen. — I allo tidsenlig.

\$1.00 KONTANT FÖR DENNA ENCYKLOPEDI

och till en del profunder.

Ni kan icke för tredubbla priset få ett bättre, än det nu erbjudna stora verket. De fullständigaste uppläggningar om hvarje tänkbar ord. Verket innehåller 8 volymer, stora 4,176 sidor tillsammans. 1,000 gravyrer (inkl. värde) och 25 färgglada kartor. Inbunden i mörkbruna tygskinn.

Den största encyklopedi, som någonsin utkommit

Ett dykt verk i oombärligt i hvarje hem. Det är ett "förordhus" af allman vetande, och innehåller svar på hvarje fråga, af hvad slag som helst.

Den bästa penningspärning, man kan göra för sig och sin familj. En idealpresent för alla tillfällen.

Innehållet Charles Morris; Chas. Annandale; A. M. A. R. Spofford; Francis T. Furness; M. A. etc. Dessa ha skrivit artiklar om historia, upptäckter, vetenskap, geografi, om världens historia och om det andra saker. En kritisk undersökning skall öfvertrycka, att arbetet är fullständigt i hvarje detalj.

Ett godt anbud. För att göra detta verk tillgängligt för en större krets, så att det kan köpas för 82 cent per månad under fyra månader till. Ni får således denna praktiska encyklopedi för mindre än 82 cent. Planer ni icke belåna, sånd, så tillbaka beteckna, och vi skola erbjuda dollar.

Urklipp denna Kupong och sänd i dag

THE R. D. SMITHBOOK CO.

ORILLIA, ONTARIO.

THE R. D. SMITHBOOK CO. DEPT. C. ORILLIA, ONT.

Please send me for examination, prepaid, one set of Winstons' New Encyclopedia, as per your special offer. I enclose \$1, and if not satisfactory, I agree to pay \$2 per month for 4 months. If not entirely satisfied, I am to notify you within a week.

NAME _____

ADDRESS _____